

Bozók Ferenc

Augusztusi horror

mint az őrült szalad a nyár
belvárosban bolyongok
lenn a korzón maszkos lények
jönnek-mennek szorongok

beülök a moziba
húszlök egy horrorban
ijedtemben popcorn kóla
megakad a torkomban

lézengek a Keletinél
sosem lelek békét
a Blahán a giroszos
feni rám a kését

Ady a Facebookon

Profilát váltott megint Ady,
olcsó nőknek olcsó csali.

itt pózolgat ő lelkesen, szorgalomból,
mer' a régi ötszázas kiment a forgalomból.

Rimbaud – limerick

Zseni volt, kamasz és nincstelen,
csillagok közt lófrált spiccesen.
Köztünk élt mérgesen,
majd tizenévesen
rászólt a Múzsákra: Csitt legyen!

Kassák – limerick

Verseid avantgárd katonák,
nem túrnek klasszikus zabolát.
Tudom, most hergellek,
kötötten versellek,
ne vágj hozzám nikkelszamovárt!

Kisdiák verse, 1980

láng-feje szeplős
hintve kudarccal
tintaköpenyben
tűzrubin – arccal

rút mikulások
sok kicsi kérdi
marx-e vagy engels
mit tudom én ki

csosszan a dorcó
zizzen a babzsák
mikro-katorga
napközi-rabság

tempera festék
krétapor örvény
iskolacsengő
sok fura törvény

Koncsek József

Boldog bölcsész emlékeimből

Azt mondják, hogy a Mona Lisának a foga rossz volt.
Én nem tudom, de az biztos: nem a bölcsészmenzán kosztolt.

Az egy pinceterem,
nyilván légóspince azelőtt,
ott József Attila-bableves emelgette a proletár fedőt
és volt ott grántoskocka meg túrós-
tészta,
kapott, aki várt,
de sosem adtak kaviárt
vagy rántott jó sertésvelőt,
és loptunk
önkiszolgálóan a tálaló deszkasor alatt,
s volt néha babgulyás, csülökkel,
már attól tartottam, felöklel
valaki mögöttem, mielőtt meg – izé mögöttem,
csentünk kaját a tétékás lányoknak is,
máskor hamis-
jeggyel –
Laci keze a tarhonyába lógott,
Dzsó, az mindig forgolódot,
hogy: „Ugyan, fiúk, hol késik már megint
a magyar szabadság?”
Biza’
Péntek meg a kondérok közt hajszolta a macskát.
... és erről ma sem tud Mona Lisa...

Véghelyi Balázs

Rend a lelke...

Villóvel ültettünk a kertben.
Kis gödröket ástunk a palántáknak,
és megtöltöttük vízzel,
mielőtt betemettük volna a gyökerüket.
Villó az egyik gödröt rögtön birtokba is vette:
a sarat szétkente a járdán,
de jutott az arcára és a ruhájára is bőven.
Olyan lett, mint egy mocsári manó.
Mosolyogva közölte:
„Mosogatok.”

Sose halunk meg

Villó kinézett az ablakon,
és ezt mondta:
„Nem látom Botond cicát...
Ha nagy leszek,
lesz majd repülőm,
és meglátogatom.”
Kicsit elgondolkozott,
és hozzátette:
„Most labdázik Istenkével.”

Ízlés szerint

Villó a homokozóban
levest főzött apának:
„Teszek bele
csípős paprikát,
mustárt,
citromot,
szörpöt
és ropit.
Te így szereted!”
Egészségemre.

Malacka farsangja

Villó fogott egy plüssmalacot,
és körberagasztotta sárga gyurmával:
„Malacka farsangba ment,
és Micimackónak öltözött.”

Járvány

Villó plüssállatai között
kitört a járvány.
Kaptak vitamint,
injekciót
és még fáslit is a lábukra.
Az élet: játék –
még 2020-ban is.

Felelősség

Teofil négykézláb mászkált a lakásban.
„Apa, vigyázz a tesómra –
mondta egyszer csak Villó,
mert akkor mi lesz,
ha nem lesz tesóm?”
Megígértem neki, hogy vigyázni fogok,
ő pedig nyugodtan ünnepelte tovább
Micimackó születésnapját.

Metakommunikáció

„Hööö!” – mondta Teofil vigyorogva,
amikor szappanbuborékot fújtam neki a kádban.
„Hööö!” – mondta Teofil görbült szájjal,
amikor tíz fújás után megmostam az arcát.

© Benkő Imre: Adrien és Zsanett. Szigethalom, 2009

Petrozsényi Nagy Pál

Betegen

Alkonyodott. A lenyugvó nap sugarai átosontak a szobácskán, és pár percre megállapodtak az öregember tar fején, aki egy fotelben ülve ejtőzött. A férfi hol az ablak előtti madáretetőt, hol a feleségét figyelte. Beteg volt az asszony, nehezen szuszogott. Hogy meddig él még, ki tudja, de hogy nem sokáig, azt sejtette. Nyilván az asszony is, még ha nem is nyilatkozott róla. Csoda, hogy eddig is kibírta, ugyanis rákos volt, és idestova tizenkét éve vívta életharcát a könyörtelen tumorra. Ma már 75 éves, hála két csodagyógyszernek, és még mindig képes őt életben tartani. Igaz, már korántsem a régi állapotban, erőben. Kezdte azzal, hogy el kezdett fogyni a szegény öregasszony, amíg hatvanöt kilóról lefogyott negyvenre. Lassan úgy nézett ki, mint az auschwitz-i fogolytábor rabjai. Lábai, mint két paszulykaró, arca beesett, bőre sárgás és olyan ráncos, mint a nagyanyjáé volt kilencvennégy éves korában – szorította össze az öregember szívét a szánalom. Hej, ronda dolog ám a betegség, hát még ha valaki idős is emellett!

– Egyél, többet, az isten áldjon meg! Ha így folytatod, lábra sem tudsz állni a gyöngeségtől, az meg, gondolom, neked sem hiányzik, hogy még az ágyból se tudj felkelni – könyörgött neki ő is, meg a felesége néje is.

Persze megígérte, de az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó, és ő bizony nem tudott (vagy nem is akart?) többet enni egy macskánál.

A második sokk akkor érte őket, amikor Ritát hetente egyszer elfogta a hidegrázás. Csak nem újabb betegség, esetleg egy másik rák kezdete! – ijedezett a jó öreg, és csak nézte, nézte, miként reszket az asszony, mint a nyárfalevél anélkül, hogy bárki megmagyarázná, mitől lázasodik be csaknem hetente. Amikor rákérdezett, a kezelőorvos csak hümmögött.

– Sok oka lehet ennek, Váradi úr: kevés mozgás, elégtelen táplálkozás, vashiány, rossz vérkeringés, de amíg mindezt ki nem vizsgáljuk, sajnos nem sokat tudunk mondani.

Hogy aztán erre a kivizsgálásra a gyakorlatban is sor került... No, arról már nem nyilatkoztak a tisztelt doktorok, mindenesetre a hideglelés maradt, amit jobb híján prizniccel, lázcsillapítókkal orvosoltak, és ezzel letudták az esetet. Na ja, ott ahol annyi a beteg és kevés az orvos, nemigen lacafacáznak egy szimpla hideglázzal. De miután a remény hal meg utoljára, még bizakodott a nyugdíjas öregúr, meg aztán az mégiscsak fura lenne, hogy valaki egy koplalás vagy láz miatt tegye le a kanalat.

Jól saccolta, nem tette le, csupán közelebb került hozzá némileg, magyarán egy szép napon már lábra sem tudott állni Váradiné Kis Rita. Nesze neked felépülés, mi jöhet még ezután? Az öregember, Pöttyi meg az egész rokonság döbbenet figyelte, miként épül le fokról fokra a nemrég még életerős asszonyka.

– Nem figyelmeztettem, egyen többet, a lelkecském, mert ebből egyszer még nagy zúr lesz? – nyelte le Pötyi kibuggyanni készülő könnyeit.

– Eh, étel, nekem a lábam fáj, de nyugodjatok meg, pár nap múlva elmúlik.

El, amikor el, de a legtöbbször bizony egész nap csak feküdt, feküdt, s még a mosdóba is csak járóbottal tudott araszolni. Azért nem zúgolódott, legrosszabb esetben sóhajtott egyet-kettőt, és jóccakát. Hívó keresztény létére türelemmel viselte a keresztet, amit az Úr vállaira pottyantott. Az öregember szintén, de amikor a nejét már a fulladás is elfogta, szusszantott egyet, és felkapta a telefont.

– Mi az, mit csinálsz?

– Segíts magadon, és az isten is megsegít. Hívom a mentőket.

– Már megint? Nem megyek. Ez csak olyan... izé... átmeneti légzési zavar, amit a tudómba szivárgott víz okoz – motyogta alig érthetően az öregasszony. – Ez ellen kaptam ezt a vízhajtót – kapott be gyorsan egy furosemid tablettát. – Pillanat, még tíz-húsz perc, és kutyabajom, meglátod.

– Hogyisne, hiszen tíz-húsz perc alatt akár százszor is megfulladhatsz.

– Kérlek, higgy nekem, a kórházzal pedig várjunk még – könyörgött; utálta a kórházat, no de ki nem utálja?

Vártak, és valóban elmúlt ez a roham is, most pedig itt fekszik mellette tátott szájjal, csendesen. Nyilván bóbiskol, és a madarak is lefeküdtek aludni – ropogtatta meg csontjait az öregúr.

– Jó estét, vagy inkább reggel van?

– Nini, hát felébredtél! Hogy érzed magad, galambom?

– Megjárja. Te mit csinálsz itt a fotelben?

– Nézegettem a cinkéket, ahogy csipegetik az etetőben a magokat. Jól fekszel, van valami óhajod? – kérdezte hangosan, miután a felesége nagyot is hall újabban.

Akárcsak ő, merthogy a betegségek őt se igen kímélik, bármennyire is vigyáz magára. Először is cukros, továbbá gyógyszerrel szed szemgyengéség, magas vérnyomás, memóriazavar és prosztata-megnagyobbodás ellen is. De Ritához hasonlóan ő sem panaszkodik, egy férfinak különben sem illik nyavalyogni, szokták volt mondogatni már gyerekkorában a szülei. Ettől függetlenül kettőjük közül egyiknek mindenképp talpon kell maradnia, hogy ápolhassa a másikat.

– Kösz, jól vagyok. Esetleg hozhatnál egy üveg Ice teát!

– Mit? Nem értem?

– Hoznál nekem egy üveg jégteát?

– Parancsolj!

Hallgattak, mindketten a maguk gondolataiba süppedve.

– Tudod, mi szurkál mostanában? – törte meg a csendet végül az öregasszony.

– Mi?

– Mi lesz veled, ha...

Megtorpant. Mondja, ne mondja? A téma cikis, ám egyszer ezt is meg egyebet is ki kell beszélniük magukból.

– Semmi, ne is gondolj ilyesmire! – találta ki Rita aggodalmát.

– Márpedig egyszer előbb-utóbb mindenkinek harangoznak, ezért nem árt, ha előtte... – fogta el Váradinét a köhögés, és percekig nem bírta folytatni.

A férfi megrettent. Tudta, hogy a nagybetegek előre megérik a végüket, és nincs kizárva, hogy Rita is...

– Vauuu! – vonyított a kutya az udvaron.

Felugrott a fotelból, és el kezdett fel-alá járkálni.

– Ül le, kérlek, és nyugodj meg! Hogy elmegyek, az rendben van, egyedül az aggaszt, ki viseli majd ezután a gondodat. Megnősülsz? Már csak azért kérdem, mert te bizony még egy rántottát sem szoktál magadnak csinálni, nem tudsz kezelni egy bankkártyát, mosógépet, egyszerűen teljesen magadra leszel utalva.

– Körülbelül, de majd csak elboldogulok valahogy – érzékenyedt el, amiért a neje még most, ilyen állapotban is elsősorban őt félti.

– Remélem, ugyanis Pötyire aligha számíthatsz.

– Egyetértek. Se rá, se a fiaira. Erre én már akkor rájöttem, amikor be-bevittek néha a kórházba.

– Miért, mi történt?

– Hagyjuk, nem nagy ügy, és nem is hibás ezért, mégis fájt, és, nos igen, megjegyeztem magamnak.

– Micsodát?

– Hogy jöllerhet, ott lakik közvetlenül mellettünk, egész hét alatt csupán egyszer kétszer dobott meg egy *egyfogásos* ebéddel.

– Aha, hát innen fúj a szél – mosolyogta el magát az exóvónó. – Úgy látom, téged a hasadon keresztül lehet megbántani legjobban. De legyünk tárgyilagosak! Rászorulsz te arra, hogy „megdobjanak” egy ebéddel? Pénzünk van, étterem, espresszó is tömérdék, de akár haza is hozhatnád az ebédet. Erre való az ételfutár, ha netalán lusta lennél kimozdulni itthonról.

– Igen, igen, egyértelmű – idegeskedett a kopasz, szemüveges apóka. – Ettől eltekintve azért, már ne is haragudj, ennél többet érdemelnék, miután rájuk hagytuk minden vagyónkat.

– És? Szerinted jobb lett volna, ha inkább első házasságodból való fiadra hagyjuk, aki harminc év alatt egyszer sem látogatott meg bennünket? Mit látogatott, még csak nem is írt a *professzor úr*, hogy megkérdezze, élünk-halunk-e egyáltalán.

Ez telitalálat volt, de lenyelte. Ami tény, az tény: a professzor úr csakugyan magasan tesz rájuk. Úgy tűnik, máig sem képes felfogni, következképp meg sem bocsátja, hogy nem hozta őt is annak idején magával.

– Mi ez: az igazság órája?

- Tagadod?
- Más? Van valami még a tarsolyodban?
- Kinek nincs, de előbb arra válaszolj, amit kérdeztem.

A férfi vállat vont.

- Nem tagadom.
- Mert nem is tagadhatod. Aztán azt pedzed-e, miért nem számíthatsz Pötyire!
- Miért?
- Mert a mai napig sem illeszkedtél be a családukba – vádolta meg az asszony keserűen.

– Tehát ez szurkál mostanában.

– Többek közt, és el sem merem képzelni, ki nyitja rád az ajtót, ha egyszer te is ágynak esel, ugyanis ennek is eljön ám az ideje. Ma még fitt vagy, jól eszel, alszol, de holnap... Ki garantálja, hogy holnap is minden ilyen rendben lesz, és neked bizony senkid sincs, se fiad, se rokonod – tárta ki a szívét akadozó hangon, csön-desen.

– Köszönöm, hogy Pötyi helyett is törődsz velem – hatódott meg ismét az egykori erdélyi menekült. – Elismerem, sok mindenben igazad van, csak ez a beilleszkedés... Hát ez kemény dió, sokkal keményebb, mint egyesek gondolnák, különösen olyannak, aki meg szeretné őrizni saját identitását is egyúttal. Van akinek sikerül, van akinek nem, sőt, eszébe sincs integrálódni, lásd a bevándorlók, menekültek millióit. Én akartam. A te hazádban ugyanúgy, mint az enyémben, de, legyenek őszinte? Már nagyon belefáradtam – hunyta le a szemét kimerülten.

Esteledett. A szobára lassan rászakadt a sötétség.

– Brr, fázom. Légy szíves, nézd meg a gázt, hátha kialudt!

Megnézte, nem aludt ki, ezek szerint újabb roham közeledik.

– Semmi probléma, csak a szokásos hidegrázás. Hogy állsz momentán a lábodon, elbírnál egy sétát, hogy felmelegedj? Állítólag jól tesz, meg kellene próbálni.

– Nem megy, nagyon fáj – próbált lábra állni az öregasszony; sikertelenül. – Jaj, teríts rám még egy plédet, mert mindjárt megfagyok.

Alig mondta ki, el kezdett minden ízében reszketni, s nem sokkal ezután már 39°-os lázban vacogott.

– Kapsz elég levegőt, ne hívjam ki mégis a mentőket? – meredt saját kezére az öregember, és megrémült: már az ő keze is remegett.

– Nem kell, egyelőre még élek, és amíg élek, itthon akarok...

– Akarsz? Mit akarsz? – hajolt közelebb az asszonyhoz.

Teltek az órák. A férfi kalapáló szívvel tért végül nyugovóra.

– Istenem, add, hogy érje meg megint a holnapot! – imádkozott hangosan, közben végig azon töprengett, vajon mit akart a felesége utoljára mondani.

Saitos Lajos

152. zsoltár

(A 151-ediket Kulcsár Ferenc – aliasz RC írta.)

A tisztaszobát átsöpörtem
 a konyhát kisöpörtem
 a tornácot is lesöpörtem
 az udvart felsöpörtem
 a földes járdát a ház előtt
 elsöpörtem át is gereblyéztem
 mint ünnep előtt gyerekként
 megannyiszor megcselekedtem
 s most testben és lélekben kell
 megtisztulnunk *sok bűn alatt*
 hogy hajlékunkba fogadhassunk
 s ha csak mustármagnyi is a hitünk
 te látod azt s ha kellőn kérjük
 tiszta szívvel – nem köntörfalazva
 meg is szabadítasz bűneinktől
 hogy veled vasárnapozhassunk
 a lélek templomában, Uram!
 Úgy legyen... – Ámen!

Ember és a Hold

A hajnali telihold bezseblámpáz
 a függönyön át szobádba
 bezörömböl, mint az ÁVÓ-s
 aki a szomszéd emberért jött
 de nálatok verte az ablakot
 mint aki kutakodik utánad
 miért nem alszol már
 öreg – mondaná a Hold...
 pedig te voltál, aki éveken át
 figyelted, lestél rá, mikor
 együtt állt az esthajnallal...
 együttálló ölelésben, ölelkező
 közelségben, most meg
 álmatlanul nézitek egymást
 másikat az egyiket –
egyiket a másik...!

Kertemből

Csanádi Imre emlékének

(...)

Megszállták kertemet fekete rongyok
Fölitták gyöngyidóm varjómód
Ember volt mindegyik.

*

(Napszakok)

Vatta bújt a fülekbe délelőtt,
s délben hiába szóltak a harangok –
délután már mindenki a magáét fújta.

*

(Háromsoros)

Hull, hull – a vakolatidő;
nincsen házamnak belseje.
Vérem alvad egy tojáshejben.

*

(Háromsoros II.)

Árnyékom beomló bánya.
Virrasztom a Napot – hiába.
Kések közt eszem kenyerelem.